

Publicerad 2009-07-27 09:14 av korp fjäder

## **- Du kommer, sa han. - Inlindad i presenning VI**

Jag kunde se parentesen. Den stod runt mig själv som en osynlig eld, ändå så påtaglig att jag såg den. Innanför fanns jag som inte längre var en människa. Utanför fanns Fikri och Beorat och Elim tillsammans med alla de män som skrek att vi måste flytta. Elim skrek högst och tog den blå skåpbilen till Södertälje. Han sa så.

- Hämtar pengar Tälje va. Och så var han borta.

Vad han gjorde i Täby fick vi aldrig veta. Det var där han blev skjuten utanför en pizzeria. Han hade inte ätit där, inte ens varit in. Men hans blod stänkte på fönstret. Man såg det på bilderna i Aftonbladet.

Fyra dagar senare ringde Beorat från Ahlis lägenhet i Bagarmossen. Han sa att det var blod på hans händer. Jag visste vad det betydde men i parentesen tänkte jag bara på döden.

- Jag är tyst, sa jag bara och la på luren.

Veckovis väntade jag på förhören som aldrig blev av. Jag längtade efter att få säga hur presenningen var lindad. Jag värkte av trötthet när tyngden av sorg aldrig fick bli tårar. Och parentesen runt mitt liv brände mina tankar så att allt jag sa var krematorierök. Ändå var det aldrig någon som frågade hur jag mådde.

I tidningarna stod om mordet i Täby. Uppgårelsen. Den där undre världen som försiggår någonstans där ingen ser den. Mellan parenteser och utom hörhåll.

Ändå trampar vi samma gator och ser samma himmel. Doften av svett och kärlek beror inte av vilken värld vi valt att beträda.

Jag flyttade in till lägenheten, låste sjutillhållarlåset och levde på kaffe och persikor. De dagar jag hade uppdrag tvättade jag mig under kranen, bytte kläder och kammade mig medan jag ordnade leendet, ögonvinklarna och andningen. När jag kom hem igen hade jag glömt varje ord och varje gest. Ändå visste jag att jag aldrig varit så skärpt, och timmarna därute slutade ofta med att någon sa att det var den bästa session de varit med om.

Jag brydde mig inte.

Det var deras sessioner, inte mina. Deras ord, inte mina och deras processer. Aldrig mer mina.

Kanske hade det gått två veckor, kanske två månader eller två liv när Fikri plötsligt ringde mig. Hans röst i mitt öra och hela mitt liv som en doft.

- Du kommer, sa han.

Jag hade glömt längtan. Elden i kaminen och bönerna.

Nu var de sju heliga män och deras kvinnor fanns som väggar av lägrad föda.

Och mitt emellan väggen och elden stod jag med all makt. Ändå maktlös.

- Jag vill inte mer, sa jag.

Sju män och fyra kvinnor vände sina liv mot mig och visade mig i den Allsmäktige, lovad vare Hans heliga

namn, mitt eget jag. En enda kropp förenad med en enda verklighet.  
Och mitt namn var inte längre skilt från deras.

Mitt äktenskap var beseglat, min brudklänning krönt av presenningens gröna fall genom djupen.

Herren hade talat och Han hade fötter som trampat den mark jag ägde men inte längre kunde älska.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren korpfjäder med Poeter.se id #20962 innehar upphovsrätten